

29.9.1987

Θα ήθελα, πρώτα, να προσθέσω και δικά μου συγχαρητήρια στον κ. Michel Camdessus που ανέλαβε ως επικεφαλής της Διεύθυνσης του Ταμείου. Με την τεράστια και πολύπλευρη πείρα του στις δημόσιες υπηρεσίες, που τον διακρίνει, είμαστε βέβαιοι ότι θα συμβάλει αποφασιστικά με τρόπο ώστε το Ταμείο να ανταποκριθεί στις προκλήσεις του μέλλοντος. Ευχόμαστε στο κ. Camdessus κάθε επιτυχία στο νέο του έργο.

Οπως και άλλοι συνάδελφοι που πήραν το λόγο πριν από μένα, θα ήθελα να εκφράσω την απογοήτευση και την ανησυχία μου όσον αφορά την εξέλιξη της παγκόσμιας οικονομίας κατά τους τελευταίους δώδεκα μήνες. Παρ'όλες τις ευκαιρίες που παρουσιάστηκαν από τη χαμηλότερη τιμή του πετρελαίου και των μη-ενεργειακών αγαθών, που είναι άρηκτα συνδεδεμένες με τον περιορισμό του πληθωρισμού και την πρόση ορισμένων ισοτιμιών συναλλάγματος, ωστόσο, παρατηρήθηκε εμφανής επιβράδυνση στους ρυθμούς ανάπτυξης των βιομηχανικών χωρών στα τέλη του 1987, ασθενέστερη τάση προς επενδύσεις, συνεχόμενη ανεργία σε υψηλά επίπεδα, ιδιαίτερα στην Ευρώπη, επιβράδυνση του διεθνούς εμπορίου, καθώς και συνεχώς επιδεινούμενες οικονομικές συνθήκες σε πολλές αναπτυσσόμενες χώρες.

Υπάρχουν, ωστόσο, ορισμένα πρόσφατα σημάδια ανάκαμψης σε μερικές βιομηχανικές χώρες, που δείχνουν μια κάπως ζωηρότερη δραστηριότητα στο δεύτερο μισό του 1987, αλλά η τάση αυτή δεν έχει ακόμα σταθεροποιηθεί, ενώ σε άλλες χώρες η εικόνα είναι ακόμη αβέβαιη. Οι σημερινές προβλέψεις του Ταμείου, ωστόσο, είναι ενθαρρυντικές και υποδηλώνουν σταθερή ανάκαμψη για την περίοδο μέχρι το τέλος του 1988.

Ανεξάρτητα απ'αυτά, οι προβλεπόμενοι ρυθμοί οικονομικής μεγέθυνσης στις βιομηχανικές χώρες δεν θα είναι επαρκείς για να μειώσουν την ανεργία, ή για να γίνουν αρκετά αισθητοί στις αναπτυσσόμενες χώρες. Η πρόβλεψη για τον πληθωρισμό, ενώ συνεχίζει

να είναι αρκετά ικανοποιητική για τις περισσότερες βιομηχανικές χώρες, έχει παρ'όλα αυτά επιδεινωθεί σε κάποιο βαθμό και έχει οδηγήσει σε αύξηση των επιτοκίων.

Μερικοί ομιλητές ήδη εξέφρασαν κάποια ανησυχία για την εξακολουθούμενη ύπαρξη υπερβολικών ανισορροπιών στις εξωτερικές συναλλαγές μεταξύ των κυριότερων βιομηχανικών χωρών, για τον εντεινόμενο προστατευτισμό, και την ολοένα αυξανόμενη κρίση στην εξυπηρέτηση δανείων, σαν κινδύνους για την οικονομική κατάσταση.

Υπό το πρίσμα των δυσμενών παγκόσμιων οικονομικών συγκυριών, είναι κρίσιμο να εντείνουμε τις προσπάθειές μας, με σκοπό να βελτιώσουμε το περιβάλλον που απαιτείται για την ανάπτυξη και την οικονομική σταθερότητα. Πιστεύω ότι θα συμφωνήσουμε όλοι μας, πως δεν μπορούμε να είμαστε ικανοποιημένοι από την σημερινή κατάσταση και από τις προοπτικές. Όλες οι χώρες έχουν ευθύνη και πρέπει να είναι προετοιμασμένες να παίξουν το ρόλο τους με συνδυασμένες προσπάθειες.

Λαμβάνοντας υπόψη τις επιπτώσεις που οι εθνικές πολιτικές των αναπτυγμένων χωρών μπορούν να έχουν στην παγκόσμια οικονομία, φαίνεται επιβεβλημένη η περαιτέρω προώθηση συντονισμένων μέτρων πολιτικής που θα βελτιώσουν τη διεθνή κατάσταση.

Κατά τα τελευταία δύο χρόνια έγιναν σημαντικά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση. Η συμφωνία που επιτεύχθηκε τον Φεβρουάριο στο Παρίσι και που επιβεβαιώθηκε στη Σύνοδο κορυφής στη Βενετία τον Ιούνιο, αποτελεί σημαντικό επίτευγμα. Είναι απαραίτητο να ληφθούν συγκεκριμένες πρωτοβουλίες ώστε να εφαρμοστούν οι ανειλημμένες υποχρεώσεις με πληρότητα και αποφασιστικότητα. Η αναστροφή των ανισορροπιών που συσσωρεύθηκαν στην παγκόσμια οικονομία δεν είναι εύκολη υπόθεση. Σήμερα, είναι κοινώς αποδεκτό ότι οι προσαρμογές των συναλλαγματικών ισοτιμιών από μόνες τους, δεν αρκούν για να διορθωθούν οι σημαντικές ανισορροπίες στα ισοζύγια εξωτερικών πληρωμών των κυριοτέρων βιομηχανικών χωρών και να βελτιωθεί η απόδοση των οικονομιών τους. Η επίπτωση των προσαρμογών της συναλλαγματικής πολιτικής πρέπει να ενισχυθεί

με κατάλληλα εθνικά οικονομικά μέτρα. Είναι ακόμη επιτακτική ανάγκη, προκειμένου τα μέτρα αυτά να στηρίξουν τον ρυθμό αύξησης του προϊόντος, να διατηρούν την πρόοδο που σημειώνεται στη συγκράτηση του πληθωρισμού και να αποφεύγεται οποιαδήποτε ανάσπαση των πληθωριστικών προσδοκιών. Πιστεύουμε ότι μια τέτοια προσέγγιση θα οδηγούσε σε μείωση των επιτοκίων, ενώ θα δοθεί, με αυτόν τον τρόπο, ώθηση στις επενδύσεις και στην ανάπτυξη και θα συμβάλλει στην εξυγίανση των προβλημάτων που αφορούν στον εξωτερικό δανεισμό.

Μια αντιστροφή των τάσεων του προστατευτισμού είναι επίσης αναγκαία για τη συγκράτηση και προώθηση της γενικής οικονομικής ανάπτυξης, καθώς και για τη βελτίωση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας. Παρακολουθώ τις εξελίξεις των οικονομικών διαπραγματεύσεων του "γύρου της Ουρουγουάης" με μεγάλο ενδιαφέρον και πιστεύω ότι μαζί με τους συναδέλφους μου στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, ενδεχόμενες θετικές εξελίξεις σ' αυτές τις διαπραγματεύσεις, θα είναι κρίσιμες για τη διατήρηση και περαιτέρω ανάπτυξη ελεύθερων εμπορικών σχέσεων. Ωστόσο, πρέπει να είμαστε ρεαλιστές και να αποδεχτούμε ότι η πρόοδος στην απελευθέρωση του εμπορίου πρέπει να είναι σταδιακή. Σ' αυτό το ίδιο πνεύμα, καλωσορίζω τα συμπεράσματα της UNCTAD VII.

Μ' αυτές τις ανησυχίες, επιτρέψτε μου να κάνω μια σύντομη αναφορά στις οικονομικές εξελίξεις στη χώρα μου. Οι εξελίξεις κατά τα τελευταία δύο χρόνια επηρεάστηκαν σε σημαντικό βαθμό από το πρόγραμμα σταθεροποίησης και ανάκαμψης που εφαρμόζεται από το 1985. Το πρόγραμμα σχεδιάστηκε σαν ένα πρώτο βήμα στην προσπάθεια αναπροσαρμογής και ήταν σε ισχύ για την περίοδο 1986-87, με σκοπό την ανάκτηση μιας πιο ισχυρής ισορροπίας στο ισοζύγιο πληρωμών, με ταυτόχρονη σημαντική μείωση του πληθωρισμού και τη δημιουργία των προϋποθέσεων για σταθερή ανάκαμψη μεσοπρόθεσμα.

Τόσο οι στόχοι για τον πληθωρισμό όσο και οι στόχοι για το ισοζύγιο εξωτερικών πληρωμών προσεγγίστηκαν με επιτυχία το 1986. Έτσι, το έλλειμμα των τρεχουσών συναλλαγών μειώθηκε στα \$ 1.7 δισ.

(περίπου 4,2% του ΑΕΠ) από μέγιστο ύψος 3.3 δισ. δολ. (περίπου 9,8% του ΑΕΠ) το 1985 και ο ρυθμός αύξησης των τιμών καταναλωτή έπεσε στο 16,9% από 25%.

Οι εξελίξεις από τα τέλη του 1986 μέχρι σήμερα, δείχνουν πως υπήρξε παραπέρα πρόοδος της σταθεροποίησης και στους δύο τομείς. Όσον αφορά τις εξωτερικές συναλλαγές, το έλλειμμα των τρεχουσών συναλλαγών στους πρώτους 8 μήνες περιορίστηκε ακόμη περισσότερο, ενώ αναμένεται περαιτέρω βελτίωση για το υπόλοιπο του τρέχοντος έτους. Είμαστε, επομένως, πεπεισμένοι ότι η μείωση του ελλείμματος εξωτερικών συναλλαγών σε 1.25 δισ. δολ. ή 3% του ΑΕΠ, που ήταν ο στόχος για ολόκληρο το 1987, δεν είναι μόνο εφικτός αλλά και πιθανός.

Η διαδικασία αποπληθωρισμού συνεχίστηκε και το 1987. Παρά την άνοδο που σημειώθηκε στις αρχές του έτους κυρίως λόγω εξαιρετικών παραγόντων (όπως η επίπτωση στις τιμές από την εφαρμογή του ΦΠΑ, και η έξαρση στις τιμές των τροφίμων λόγω της κακοκαιρίας του χειμώνα), ο τιμάριθμος καταναλωτή επιβραδύνθηκε παραπέρα κατά τους πρώτους 8 μήνες του χρόνου με τέτοιο ρυθμό ώστε να είναι λογικό να αναμένουμε πως μέχρι το τέλος του χρόνου θα έχει μειωθεί κατά 3 ποσοστιαίες μονάδες περίπου, σε σύγκριση με το 1986.

Μπορούμε να πούμε ότι οι βασικοί στόχοι του προγράμματος έχουν επιτευχθεί σε γενικές γραμμές. Είναι επίσης ενθαρρυντικό να σημειώσουμε ότι η βελτίωση σε βασικούς τομείς τα τελευταία δύο χρόνια οδήγησε στην αποκατάσταση της εμπιστοσύνης του επιχειρηματικού κόσμου καθώς και σε ανάκαμψη των ιδιωτικών επενδύσεων.

Η Ελληνική Κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να συνεχίσει τις προσπάθειες προσαρμογής το 1988 αλλά και μεσοπρόθεσμα, με μεγαλύτερη έμφαση στη διόρθωση των διαρθρωτικών αδυναμιών και προβλημάτων της οικονομίας. Οι άμεσοι στόχοι για το 1988 είναι η παραπέρα επιβράδυνση του πληθωρισμού, ελπίζουμε σε μονοψήφιο αριθμό, καθώς και η βελτίωση του ισοζυγίου πληρωμών που θα

επιτρέψει τη σταθεροποίηση του εξωτερικού χρέους. Ωστόσο, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η επιτυχία των προσπαθειών μας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη σταθερότερη ανάπτυξη των χωρών των εταίρων μας που έχουν προχωρήσει περισσότερο στη διαδικασία προσαρμογής καθώς και στη βελτίωση των γενικότερων συνθηκών στο διεθνές οικονομικό και εμπορικό περιβάλλον.

Στη συνέχεια της ομιλίας του, ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας εξέφρασε την υποστήριξή του στα διαφθρωτικά προγράμματα του Ταμείου και της Διεθνούς Τράπεζας, που απευθύνονται, κυρίως σε αναπτυσσόμενες και υπανάπτυκτες χώρες. Τόνισε, επίσης, ότι απαιτείται ακόμη μεγαλύτερη προσοχή στις πρωτοβουλίες για την αναδιάρθρωση του εξωτερικού χρέους των υπερχρεωμένων χωρών.

Τέλος, σχετικά με το θέμα μιας νέας κατανομής των Ειδικών Τραβηκτικών Δικαιωμάτων (SDR) ο κ. Σημίτης είπε ότι η χώρα μας θεωρεί την ανακατανομή αυτή επιθυμητή.

Statement by Constantine Similiis

Governor of the Bank of Greece

Mr. Chairman, Fellow Governors, Ladies and Gentlemen

I should like first to join previous speakers in congratulating Mr. Michel Camdessus on ^{the} ~~his~~ assumption of the Managing Directorship of the Fund. We wish him every success in his new assignment.

Like other colleagues who have spoken before me, I would like to express our disappointment and concern about the development of the world economy over the last twelve months. We have seen a marked slowdown of growth in the industrial countries in late 1986 and early 1987, a weakening of investment, continued high unemployment, especially in Europe, sluggish world trade, and deteriorating economic conditions in many developing countries.

There are signs of a recovery in some industrial countries in recent months which suggest slightly more buoyant activity in the second half of 1987, but this trend is still not firmly established, while in other countries the picture is still uncertain.

A number of speakers have already expressed concern about the persistence of unsustainably large current account

imbalances among the largest industrial countries, the increase in protectionist actions, and the rapidly aggravating debt crisis, we share this concern as we see in these developments a serious risk of deterioration in the world economic situation.

I think we would all agree that we cannot be satisfied with the situation and prospects. All countries have a responsibility and must be prepared to play their part in a cooperative effort. As recognized in the Paris and Venice agreements, exchange rate changes alone are insufficient to correct large payments imbalances among the major industrial countries and improve economic performance. The impact of exchange-rate adjustments must be reinforced by appropriate domestic economic policies. However, it is imperative that these policies be geared in a coordinated fashion to sustaining the momentum of growth while also safeguarding the progress made in containing inflation and dampening inflationary expectations.

Reversing the protectionist trend is also essential for sustaining and enhancing global economic growth and improving the environment for financial stability. However, we should be realistic and accept that progress in liberalizing trade in some areas will have to be gradual.

With these concerns in mind, let me now briefly outline to you the economic situation in my own country.

Developments over the last couple of years have been strongly influenced by the current stabilization and recovery programme introduced in October 1985. The programme has been designed as a first step toward a comprehensive adjustment effort with the aim of restoring a more sustainable balance of payments position, substantially reducing inflation and establishing the underlying conditions needed to achieve sustained growth over the medium term.

Both the objectives for inflation and the current account of the balance of payments were virtually met in 1986.

Developments so far this year have shown further progress towards stabilization on both fronts. On the external side, the current account deficit in the first eight months narrowed further, and a further improvement is projected for the remainder of this year.

The disinflationary process continued in 1987. Despite a pick-up early this year due mostly to extraordinary factors, consumer price inflation has further decelerated in the first eight months of the year.

It is fair to say that the main objectives of the programme have by and large been achieved. It is encouraging to note that the improvement achieved in fundamentals over the past two years have led to the restoration of business confidence and a recovery of private investment.

My Government is determined to continue the adjustment effort in 1988 and over the medium term, with increasing emphasis on the correction of structural weaknesses and rigidities in the economy. The immediate targets for 1988 are the further deceleration of inflation hopefully to a single-digit figure, and a further improvement in the balance of payments which will permit the stabilization of the external debt. It should be recognized, however, that the success of our adjustment effort, depends critically upon firmer growth in our partner countries which had made the greatest headway in the adjustment process and on the improvement of global conditions in the international financial and trade environment.

I will now turn to matters more directly related to the Fund's and the Bank's activities.

I am pleased at, and fully support, the initiatives of the Managing Director of the Fund (a) to seek a tripling of resources to be made available to the Structural Adjustment

Facility (SAF) over the three years 1988-1990 for the benefit of low-income developing countries, and (b) to place greater emphasis on growth-oriented structural adjustment programs designed with the assistance of the Fund and the Bank. I also want to express my satisfaction for the World Bank's proposal for a Special Action Program to obtain additional donor financing in order to assist debt-distressed countries in Sub-Saharan Africa undergoing rigorous structural adjustment in their economies. By adopting the enhanced Structural Adjustment Facility, by making the debt rescheduling terms under the auspices of the Paris Club more favorable than those granted so far and making additional concessional resources available from bilateral donors and the International Development Association (IDA), the world community will be making an important and urgently needed step towards addressing the special circumstances of the heavily-indebted low-income countries.

With respect to the Fund's role in assisting member countries in their adjustment efforts, I support the continuation of the Fund's Enlarged Access policy in 1988. I also hope that the discussions on the Ninth General Review of Quotas will be fruitful and result in a substantial increase in usable resources which the Fund clearly needs to perform its enhanced mission. Moreover I want to reaffirm my conviction that a General Capital Increase is necessary if the World Bank

is to meet the increasing needs of the developing countries. Finally, on the question of a new SDR allocation, Greece's position remains that such an allocation is desirable on both technical grounds, as Fund studies have repeatedly demonstrated the advantages of substituting SDRs for borrowed reserves, and world economic stability considerations, since it would enhance the capacity of the indebted countries to deal more effectively with the task of debt reconstruction.

DRAFT

Statement by Constantine Simitis
Governor of the Bank for Greece

I should like first to join previous speakers in congratulating Mr. Michel Camdessus on his assumption of the Managing Directorship of the Fund. With his vast and varied experience of public service, we are confident he will provide strong and inspiring leadership to the Fund to meet the challenges that lie ahead. We wish him every success in his new assignment.

Like other colleagues who have spoken before me, I would like to express our disappointment and concern about the development of the world economy over the last twelve months. Despite the opportunities presented by lower oil and non-oil commodity prices and the associated falls in inflation and interest rates, we have seen a marked slowdown of growth in the industrial countries in late 1986 and early 1987, a weakening of investment, continued high unemployment, especially in Europe, sluggish world trade, and deteriorating economic conditions in many developing countries.

There are signs of a recovery in some industrial countries in recent months which suggest slightly more buoyant activity in the second half of 1987, but this trend is still not firmly established, while in other countries the picture is still uncertain. It is encouraging to note that the current Fund projections point to a sustained recovery over the period to end-1988.

Nonetheless, the projected rate of economic growth in industrial countries will not be sufficient to reduce unemployment rates or to make much impact on developing countries. The inflation outlook, while still satisfactory in most industrial countries, has nonetheless worsened somewhat and has led to a rise in interest rates.

A number of speakers have already expressed concern about the persistence of unsustainably large current account imbalances among the largest industrial countries, the increase in protectionist actions, and the rapidly aggravating debt crisis, as serious risks of a worsening world economic situation.

Against this background of unfavourable world economic conditions, it is crucial that our efforts be intensified to improve the environment for growth and financial stability. I think we would all agree that we cannot be satisfied with the present situation and prospects. All countries have a responsibility and must be prepared to play their part in a co-operative effort. In view of the impact that national policies of the leading industrial countries exert on the world economy, there is a need to further enhance the coordination of these policies to help improve the international environment.

Important steps had been taken in that area over the last couple of years. The agreement reached in Paris in February, which was reaffirmed at the Venice summit in June, is an important achievement in this direction. It is important that concrete steps be taken with a view to implementing this commitment fully and resolutely. Redressing the imbalances that have been allowed to build up in the world economy will not be an easy task. It is now generally accepted that

exchange rate changes alone are insufficient to correct large payments imbalances among the major industrial countries and improve economic performance. The impact of exchange-rate adjustments must be reinforced by appropriate domestic economic policies. However, it is imperative that such policies to sustain the momentum of growth should also safeguard the progress made in containing inflation and avoid a resurgence of inflationary expectations. We are convinced that such an approach will lead to a reduction in interest rates, thereby enhancing investment and growth and making a contribution to the easing of the problems associated with external indebtedness.

Reversing the protectionist trend is also essential for sustaining and enhancing global economic growth and improving the environment for financial stability. I follow developments in the Uruguay Round of trade negotiations with great interest and I believe, in concert with my colleagues in the European Community, that positive progress in these negotiations is crucial to preserving and further developing the open trading system. However, we should be realistic and accept that progress in liberalising trade will have to be gradual. In the same spirit, I welcome the conclusions of UNCTAD VII. With these concerns in mind, let me now briefly outline to you the economic situation in my own country.

Developments over the last couple of years have been strongly influenced by the current stabilization and recovery programme introduced in October 1985. The programme has been designed as a first step toward a comprehensive adjustment effort to be implemented over the following two years, with the aim of restoring a more

of payments
sustainable balance/position, substantially reducing inflation and establishing the underlying conditions needed to achieve sustained growth over the medium term.

Both the objectives for inflation and the current account of the balance of payments were virtually met in 1986, with the current account deficit shrinking to US\$ 1,7 billion (some 4½ per cent of GDP) from a peak level of US \$ 3.3 billion (some 9½ per cent of GDP) reached in 1985 and the rate of consumer price inflation falling to 16.9 per cent from 25 per cent at the end of 1985.

Developments so far this year have shown further progress towards stabilization on both fronts. On the external side, the current account deficit in the first eight months narrowed further, and a further improvement is projected for the remainder of this year. We are therefore confident that the reduction of the current account deficit to US \$ 1.25 billion or 3 per cent of GDP as targeted for the year as a whole, is not only attainable but indeed probable.

The disinflationary process continued in 1987. Despite a pick-up early this year due mostly to extraordinary factors, (such as the impact on prices of the introduction of VAT, and a surge in food prices because of severe winter weather) consumer price inflation has further decelerated in the first eight months of the year to a rate that can reasonably be expected to decline by the end of this year by about 3 percentage points in comparison with 1986.

It is fair to say that the main objectives of the programme have by and large been achieved. It is encouraging to note that the improvement achieved in fundamentals over the past two years have led to the restoration of business confidence and a recovery of private investment.

My Government is determined to continue the adjustment effort in 1988 and over the medium term, with increasing emphasis on the correction of structural weaknesses and rigidities in the economy. The immediate targets for 1988 are the further deceleration of inflation hopefully to a single-digit figure, and a further improvement in the balance of payments which will permit the stabilization of the external debt. It should be recognized, however, that the success of our adjustment effort, depends critically upon firmer growth in our partner countries which had made the greatest headway in the adjustment process and on the improvement of global conditions in the international financial and trade environment.

I will now turn to matters more directly related to the Fund's and the Bank's activities.

I am pleased at, and fully support, the initiatives of the Managing Director of the Fund (a) to seek a tripling of resources to be made available to the Structural Adjustment Facility (SAF) over the three years 1988-1990 for the benefit of low-income developing countries, and (b) to place greater emphasis on growth-oriented structural adjustment programs designed with the assistance of the Fund and the Bank. I also want to express my satisfaction for the World Bank's proposal for a Special Action Program to obtain additional donor financing to be devoted to assist debt-distressed countries in

Sub-Saharan Africa undergoing rigorous structural adjustment in their economies. In making the debt rescheduling terms under the auspices of the Paris Club more favorable than those granted so far and, making additional concessional resources available from bilateral donors and the International Development Association (IDA) after the agreed eighth replenishment takes effect, the world community has made a first step towards addressing the special circumstances of the heavily-indebted low-income countries. However, the time has come for a more comprehensive and innovative reexamination of debtor/creditor relations, with due respect to the diversity of situations, if the debt problem is to be resolved. This is more so for the middle-income debtors for which private financing has been slow in coming belying their expectations. In this context, the Fund and the Bank might be called upon to devise new strategies not only to efficiently manage but also to eventually overcome the debt crisis.

With respect to the Fund's role in assisting member countries in their adjustment efforts, I support the continuation of the Fund's Enlarged Access policy in 1988 and I applaud the reactivation of the Compensatory Financing Facility (CFF) while awaiting the results of the on-going review, following the weak export performance of primary producers and depressed commodity prices in 1986.

I also hope that the discussions on the Ninth General Review of Quotas may be fruitful and result in a substantial increase in usable resources which the Fund urgently needs to perform its enhanced mission. Moreover I want to reaffirm my conviction that a General Capital Increase is necessary if the World Bank is to meet the increasing needs of the developing countries. Finally, on the

question of a new SDR allocation, Greece's position remains that such an allocation is desirable on both technical grounds, as Fund studies have repeatedly demonstrated the advantages of substituting SDRs for borrowed reserves, and world economic stability considerations, since it would enhance the capacity of the indebted countries to deal more effectively with the task of debt reconstruction.